

FOAIA POPULARA

PUBLICAȚIE ENCICLOPEDICĂ SĂPTĂMĂNALĂ

DIRECTOR: ILIE IGHEL DELEANU
REDACȚIA: Str. Doamnei, 19, București

ABONAMENTUL: 5 lei pe an în toată țara.
— Cererile trebuiesc a fi însoțite de cost. —

SACHE PETREANU

— Caricatură de Jiquidide. —

Unul din cei expulsați, în urma mișcărilor țărănești, a fost și d. Sache Petreanu, administratorul ziarului «Adevărul».

Sache Petreanu, de origine evreie, s'a născut în Pitești unde a urmat cursurile liceale, iar în București a trecut cite-va examene de doctorat în medicină.

Unul dintre tinerii evreii înaintați a luptat cu înverșunare, scoțind și un ziar «Asimilarea», pentru reformarea obiceiurilor și portului bătrînilor evreii, — ca fiind aceasta singurul mijloc de a se asimila, cu vremea, cu românii.

Jiquidide l'a caricaturisat, în opera «Ziarisții noștri», în luptă de asimilare cu un evreie habotnic, căruia îi taie perciunii spre a-l modernisa.

Retras apoi din ziaristica politică, a intrat ca administrator la Adevărul, pe care l'a ridicat.

Sache Petreanu a fost expulsat din țară prin punctul Predeal, în ziua de Luni 1 Februarie.

JIQUIDE

A existat o dată în Franța, un ceneclu, poate mai obscur de cât al romanticilor săi al parnasienilor, dar care a dat la lumină mulți artiști de talent: Henri Murger, Girard de Nerval, Alfred Delvan și mulți alți. Ceneclul acesta, fără reședință stabilă, era numit, chiar de cei cari îl compunea: *Ceneclu bohemian*.

Aceasta se petrecea în plin romanticism, cînd Victor Hugo arborase de mult steagul cel nou contra clasicismului din secolul al XVIII-lea.

Toți acești artiști boemi nu aveau dogme ca romanticii și nici nu aveau un zeu ca Hugo. Scrierile lor bine înțeles însă, că se apropie mult de noua școală; cea ce îi deosebea însă mult era traiul lor ciudat.

De multe ori fără locuință, fără să știe unde vor mânca a doua zi, puțin le păsa de grija de mâine; singura lor deviză, în artă ca și în viață, era libertate absolută.

Disprețul pentru burghezi chiar, trebuie să-și aibă origina tot de la ei, căci acești artiști aveau toți ca singur scop în viață: arta și frumosul.

Multe pagini adevărate din viața ce duceau, se găsesc admirabil descrise în romanul lui Henri Murger, intitulat «*Vie de Bohème*».

Noi, cari ne-am modelat toată cultura noastră după cea franceză, era peste puțină să nu adoptăm și principiile acestei școle, dacă i-am putea da acest titlu, și sunt mulți din boemii noștri cari nu sunt lipsiți de talent.

Există, ce e drept, un mare număr de «poseurs»; tot ce putem face însă e să-și lăsăm indiferenței.

Traian Demetrescu a fost o adevărată fire de boem, asemenea Jiquidide, pentru ca să nu vorbim de cât de cei morți.

Amîndouă erau de o fire nervoasă, nestabili și neputînd să se obișnuiască cu viața sedentară a unui excelent funcționar.

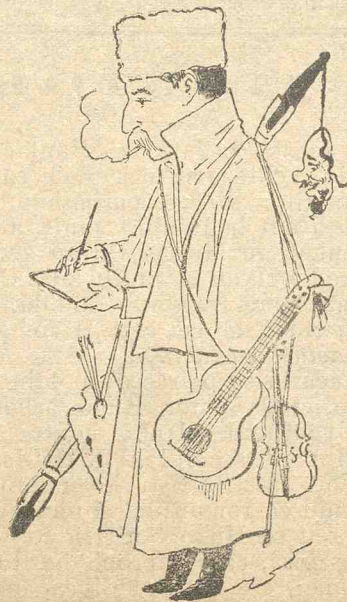
Pe cel d'întîi îl cunoaștem dintr'un număr al acestei reviste, care a fost consacrat numai memoriei lui; vom vorbi deci puțin de Jiquidide, care, din nenorocire, a urmat prietenului său.

Și Traian Demetrescu și Jiquidide aveau o figură care eșea din cele obișnuite; poate că și părul lor ondulat și aruncat pe spate, le da o înfățișare mai curioasă, dar mai posedau încăși

alt-ceva: ochii ca de femei visătoare care te fermecău.

Traian Demetrescu era bun prieten cu Jiquidii și, în *Profile Literare*, acela spune cum l'a cunoscut și ce impresie i-a făcut pentru prima oară. « *un boem sceptic, puțin mizantrop, de sigur cu chiria neplătită, cu nesiguranța dejunului de a doua zi dar care, în ciuda soartei, purta mustățile răsucite și pălăria moale ca un lazaron visător* ».

După cum Traian Demetrescu a rămas un poet, ale cărei poezii te încântă prin muzica ce conțin, tot astfel Jiquidii va rămâne și el pentru noi un pictor de talent și un caricaturist distins.

JIQUIDE

— Caricaturizat de el însuși —

Nu e om cu vază în București căruia Jiquidii să nu fi surprins perfect expresiunea figurei, ridiculizându-i în același timp un defect oare-care, sau, după cum făcea de cele mai multe ori, caricaturizând numai cu o ușoară ironie de sceptic, care înțelege multe din vanitățile omenestii.

Cine nu cunoaște « *Tabloul cu 100 tipuri din România* ».

Cine nu a admirat anii trecuți, caricaturile expuse la diferitele librării din București, la vederea cărora rideau și cei cari erau caricaturizați, — mulți din ei, prietenii ai caricaturistului.

Caricatura e, în adevăr, un gen greț, și iața un caricaturist: *Gavarni*, care va trece neperitor peste secolele ce vin.

De altminteri, în societate Jiquidii nu era tot-d'auna vesel: fața-i avea tot-d'auna o expresiune de ușor scepticism sau de tristețe infinită.

Se găsea odată într-o familie de aci; era invitat la masă, cu ocaziunea unei aniversări.

Vorbea foarte rar și măsurat, ridea și mai rar și nu ai fi gândit nici-o dată că ai în fața ta, pe caricaturistul Jiquidii; și s'ar fi părut, că un asemenea om, nu ar fi capabil să scrie de cât elegii, iar nu epigrame desenate.

În schimb, a cântat mult cu vioara, acompaniat de pian; nu cunoștea muzica, avea însă o perfectă ureche de muzicant, nu-i scăpa nici o nuanță din ceea-ce cânta. Știa multe opere pe dina-

fară și mai cu seamă din Verdi; cântă însă cu multă dragoste doine și melodii naționale.

Intimii spuneau că acasă, în orele lui de visare, cântă admirabil din chitară.

Boemian ca și Tr. Demetrescu, nu putea avea altă soartă: a murit de laringită fizică pe patul unui spital.

Artă poate că și merită numele de *foc sacru*: ea consumă pe artistul care a posedă.

VICTOR I. ANESTIN

Reincapem, cu o deosebită plăcere, firul întrerupt al activității poetice a tinerei d-soare Constanța C. Cârlova.

Bucata ce publicăm mai la vale, plină de o melancolie aleasă și de cugetări profunde pentru vârsta poetei, e una din scrierile care trebuie citite cu atențiune pentru dragălașia ei.

De n'ar fi ură!

Ce mult îmi place
Timpul de vară
Când plec din lume
Și fug la țară!
Căci amărită
De-îl vieții chin,
Nimeni nu crede
E'al meu suspin,
De cât codruțul
Plin cu verdeață
Ce mă desmeardă
Și mă resfață,
Când vîntu-i mișcă
Frunzișu 'n noapte
Și când îmi spune
Cu blînde șoapte:
Să uit amarul
De pe pămînt
Ca și el, vară,
Al ernei vînt.
Apoi gîrlita
Ce curge 'n vale,
Smulge din pieptu-să
Și chin și jale
Cînd cu-al ei murmur
Bînd, liniștit,
Spune că 'n lume
Nu-i fericit
De cât cel care
Traiul și 'l trece

Nișcov, 1899.

Rămînînd vecinic
La toate rece,
Ca apa-i, mîndră,
Nepăsătoare
Ce curge 'n umbră
Ca și la soare.
Iar de pe stîncu
Neagră și rece
Măsur cu mîntea
Timpul cum trece,
Și 'l văd cu lumea
Cruel și amaric
Iar cu natura
Cu mult mai darnic;
Întîzînd mîna
De mîngîiere
Ori-cărui suflet
Kupl de durere,
Care în lupta
Fără de sfîrșire
De ură și patîmă
Din omenire,
Cade victimă
Fără cruțare
Celor cu inimă
Negre și-amare,
Celor ce 'n lume
Ca în natură
Ar fi mai nobili
De n'ar fi ură!

CONSTANȚA C. CÂRLOVA.

VIITORUL SEXULUI FEMININ

«Civilizațiunea consistă în o sforțare pentru a reforma caracterele noastre, reprimînd tendințele care fac din noi antagoniști și cultivînd pe acelea ce ne fac sociabili și lipsiți de egoism.» *Spencer*.

Când s'a proclamat pentru întâia oară egalitatea drepturilor pe lângă aceea a îndatoririlor se credea că se va pune una din bazele civilizațiunei viitoare. Acest principiu de liberalism nu se găsește aplicat în falsa societate de azi, și cât timp societatea actuală va mai păstra remășițele din tirania forței brutale, adevărata civilizație nu poate exista. Isus proclamează egalitatea oamenilor înaintea lui Dumnezeu, iar oamenii nu vor să o îngăduie nici semenilor lor, cel puțin înaintea legilor, căci clasa dominantă, represintată numai din sexul masculin, a știut să se îngădească cu legi puternice ca să

poată domina sub falșul pretext de apțiitudine intelectuală superioară sexului feminin.

Cât timp va exista ființe omenestii condamnate de la naștere de legile lumii—nu ale naturii—de a nu se bucura de anumite drepturi, în societate nu poate fi armonie. Oare numai pentru motivul că cine-va se naște fată, iar nu băiat, să nu aibă dreptul la o viață socială liberă, chiar când posedă forță intelectuală superioară?

„*Natura, (ne spune Kant, ilustrul filosof german), incredințînd sexului feminin tot ce are mai scump: perpetuarea și dezvoltarea speciei, a înzestrat pe femei cu sentimentele cele mai nobile și mai delicate pentru civilizațiune*“. Așa dar, dezvoltarea ființei omenestii, opera de o greutate fără seamă și de la care atarnă progresul veacurilor viitoare, este, dupe Kant, una din cele mai mari îndatoriri ce se pot impune. Afară de aceasta, cu toate constrangerile și persecuțiile din trecut și prezent, femeia a dat dovadă de mari creațiuni pe terenul filosofic, literar și artistic. Care sunt drepturile ce egalează ast-fel de îndatoriri ale femeii de cat escluderea sistematică de la toate profesiunile liberale, ba chiar și de la acelea unde sunt mai apte de cât bărbații? Și ceea ce e mai straniu, e că în unele state chiar ale Europei, nu li se dă nici dreptul de a se instrui, de și chiar adversarii feminismului recunosc că e în interesul omeniei ca să pătrunză cultura în toate stratele societății și prin urmare, tocmai spre folosul civilizațiunei, trebuie perfecționarea individuală; cu atât mai mult trebuie a da sexului feminin o cultură rațională, plină de un liberalism desăvîrsit, ca ea să poată da societății caractere nobile. Adevărata civilizație se face prin femei și deci emanciparea sexului feminin, — reformă socială necesară, — numai că este un progres însemnat, ci e neapărat necesară pentru a putea lumea să pue temeliiile adevăratei civilizațiuni.

În trecut, alt-fel era înțeleasă libertatea femeii, chiar pe terenul cugetărei. În adevăr, când pentru prima oară în Alexandria (415 p. ch.) apărură frumoasa și savanta Hypatia ca profesoară de filosofie, la *Museum* (Academie) atrase admirațiunea învățaților, căci era pentru prima oară în lume o filosofă ce culegea aplausele auditorilor. — Ea căzu victimă fanatismului religios pentru că era păgînă, de și cu desăvîrsire morală. Poporul de jos, răscolat de administrație, într-una din zile îi esi înaintea pe când se întorcea în trăsură de la *Museum*, o trânti jos cu capul de petre, și tărînd-o de păr până la ușa unei bisericici din apropiere, acolo o desbrăcă și îi fărâmară capul cu bolovanii; apoi o rupseră în bucăți, o purtară pe toate străzile și în urmă o arseră. Aceasta era protecția și încurajarea ce dădeau bărbații pe atunci unei femei-geniū, în etate de 32 de ani numai. Ea nu meritase un mormânt, acolo unde meritase onoarea catedrei la *Museum*.

Este cu totul de prisos să mai amintim aci și alte multe femei celebre care au lăsat glorie epocii în care au înflorit.

Nici adversarii feminismului nu mai contestă că femeia are putere de geniu dacă se cultivă. Un învățat german citează cazul unei profesoare de universitate dar... cu leafa numai pe jumătate. În parlamentul englez când emanciparea femeii fu propusă de celebrul filosof Stuart Mill, protestării se ridicară de pretutindeni. Mill se retrase din parlament ca să lupte pentru emanciparea femeii prin scrieri pe terenul filosofic.

Dar oare nu tot într'un oraș din Anglia se născu aproape o revoluție când se făcu pentru prima oară propunerea pentru iluminatul stradelor, sub motivul că se corupe tinerimea, putând cu înlesnire umbla noaptea pe drumuri? Vedem dar că ori-ce idee, cât de bine-făcătoare, este la început combătută cu multă înverșunare.

Nu alt-fel este cu chestiunea emancipării femeii; ea se va realiza în viitor neapărat.

„Progresul, zice Spencer, nu este o întâmplare, ci o necesitate bine-făcătoare; el nu poate fi împedat, căci e o fază a omenirii”.

Societatea leapădă puțin câte puțin din vechile forme ale tiraniei. Adversarii de azi ai emancipării femeii, cari de altminterlea nu sunt din cei sus pe scara intelectuală, și a căror argumente miros a multă bătăranie, au început a bate în retragere.

În America, de și cu multă greutate, femeile au căpătat drepturi civile. Ele ocupă funcțiuni, alegși sunt alese. Un judecător american, Kingman, susținea într'un articol al unui jurnal din Chicago că, introducerea femeilor în funcțiunile publice, a dat rezultate admirabile; că la Curtea cu jurați domnește cea mai mare ordine și demnitate; că, din cauza respectului ce au bărbaii de ele, limbajul a devenit elegant; și că în parlament și în alegerile publice scandalurile au dispărut și votul se face în liniște din cauza stimei ce ele știu să impună.

Azi și la noi în țară, mai ales în Capitală, e o mare afluență de fete la studii, și cu toate brutalitățile ce li fac de către unii retrograzi de dascăli, când ele se duc a da examen la școlile statului, totuși ele nu se descurajează, ci merg înainte, spre studii universitare, de unde es superioare celor ce le persecută.

Ar trebui o educație mai liberală și enciclopedică pentru fete. Le mai trebuie cultivate manierele elegante cu cari le-a înzestrat natura.

Organismul fiziologic al femeilor este superior organismului bărbătesc și deci sunt mai apte femeile la civilizație. Noua societate viitoare le rezervă rangul de onoare ce li se cuvine. Atunci numai va fi armonie când va dispărea antagonismul celor două sexe. Ziua emancipării sexului feminin va fi prima din adevăratul secol de aur, și atunci omenirea va intra într'o fază nouă și hotărâtoare a civilizațiunii în care vor dispărea multe nevoi, multe inegalități și nedreptăți sociale.

PAUL PANITESCU

MEDALIOANE

Ioan A. Dobrovitz

Unul din cei mai erudiți ingineri este, fără îndoială, simpaticul reprezentant al colegiului I de Muscel d. Ion B. Dobrovitz.

Făcînd studiile universitare la Leipzig, a terminat polytechnica din Viena și înalta școală de poduri și șosele din Paris. Reîntors în țară s'a dedicat diferitelor întreprinderi industriale.

În politică intrat prin 1880 a colaborat, împreună cu d. Barbu Delavrancea, la ziarul Democrația. A fost ajutor de primar în București și inginer la căile ferate.

La înființarea ministerului de domenii a fost numit membru în comisia permanentă a aceluia Minister.

INTERMEZZO

Eram odată în bătrîna pădure a farmecilor. Luna își arunca razele ei blinde, care îmi umpleau inima de plăcere. Respiram mirosul îmbătător al florilor de teiu.

Umblam visînd, cînd de odată aud în aer un glas plăcut și dulce: privighetoarea cînta amorul și durerile ei.

Cînta amorul și trudele ei, lacrimile și plăcerile ei; notele se agitău așa de tînguitor, deveneau așa de sglobii, în cît mă trezii din visarea mea.

Mai umblaiu încă și dădui de un castel mare și înalt

Cu ferestrele închise, cu fața tristă și cernită, părea că illocuște moartea.

În fața porții se afla un Sfînx, cu aspectul fioros și plăcut tot-de-odată, cu corpul și ghiarele de leu, cu capul și pieptul de femeie.

Oh! ce frumoasă femeie! Privirea ei blindă, surîsul buzelor ei arcate, plin de promisiuni dulci, mă îndemna la voluptăți sălbatic.

Ce dulce cînta privighetoarea! Nu mai putui rezista; și dînd o sărutare acelor buze termecate, mă simții cuprins de farmec.

Marmura învîsă. Piatra a început să suspine, bînd toată flacărea sărutării mele, cu o sete uimitoare.

Mi-a sorbit pînă și cea din urmă su-

flare a vieții mele, căci ea aprinsă de voluptate mă sfișie și strînse bietul meu corp în ghiarele ei de leu.

Ce desfătare dureroasă, ce suferințe și plăceri înfinite! În timp ce sărutarea acelei guri mă îmbăta, ghiarele îmi sfișiau carnea.

Privighetoarea cînta: O tu, frumos sfînx, o amor, pentru ce cu toate fericirile amesteci dureri atît de crude?

«O frumos Sfînx, o amor, deslegă-mi și mie această enigmă, căci de mii de ani cuget la ea.»

Trad. de pe Heine, de PEDRO.

PRIMA-VARA

Mi-i dor de zilele de Mai,
Mi-i dor de florile cimpiei,
De soarele cel arzător,
De farmecul melancoliei.

Mi-i dor de mine însu-mi chiar,
De-a mele visuri risipite
În clipele copilăriei
De duci iluzii adumbrite.

O, primă-vară! primă-vară!
Atîtea farmece ascunzi,
A noastre doruri pătimașe
Tu singură le mai părunzi.

Iași

ION DAFIN.

ÎNVEȚĂMÎNTUL POPULAR ÎN SUEZIA

În Suedia învățătura clasică și științifică a progresat mult. Nu mai puțin însă a progresat și cultura populară.

În tablourile statistice internaționale, Suedia ocupă gradul întâi, în ceea ce privește citirea

În anul 1896, din 25,743 oameni recrutați, numai 44 nu cunoșteau citirea și 161 scrisul.

Prin ce mijloace însă a putut Suedia, învingînd atâtea dificultăți, să ajungă la acest rezultat?

Prin metoda scolastică ce se practică în acest stat.

Ast-fel, cursurile școlastice aci sunt obligatoare de la 7 până la 14 ani.

Părinților ce neglijează instruirea copiilor, întâi se fac câte-va reproșuri din partea celor mai mari.

Iar dacă, pentru a doua oară, aceasta nua duce nici un rezultat, atunci, după un raport făcut din partea inspecției școlare, copiii neglijați de părinți se predeaă la o a treia persoană, care se însărcinează cu educația lor, pe cheltuiala neputincioșilor părinți.

Inspecțiile școlare au dreptul a supraveghia școalele particulare, precum și d'a controla pe cei ce nu urmează cursurile la școalele publice.

Pentru copiii orbi, Statul are cinci școli.

Din ele două sunt clase primare, una superioară, una pentru tinerii orbiți din naștere și una pentru orbiți surdo-muți.

Școala se aplică aci cât mai mult la trebuința traiului.

CONSTANTIN

Vechiul și noul Președinte al Republicii Franceze

Vineri seară, la orele 10, s'a stins din viață Felix Faure, Președintele Republicii Franceze, în urma unui atac de apoplexie.

Felix Faure

Iată câte-va notițe biografice asupra decedatului președinte al Republicii Franceze:

Felix Faure s'a născut la Paris la 30 Ianuarie 1841. Este fiul unui tapițer; a fost întâiu calfă de tăbăcar, s'a dus apoi la Tours și în urmă la Havre unde fondă din economiile sale o casă de comerț care prosperă curînd. Venind războiul din 1870—1871 Felix Faure schimbă comptoarul cu cortul de campanie: fu numit comandant al batalionului al 6-lea din gardă nobilă, mai târziu șef de escadron în statul major al armatei auxiliare. Cariera politică a d-lui Felix Faure a început la 1881, când a fost ales deputat al arondismentului al treilea din Havre. Deja în Noembrie același an el fusese numit sub-secretar de Stat la ministerul comerțului și al coloniilor în marele minister Gambetta.

În ministerul Tirard (Decembre 1887 Aprilie 1888) Felix Faure a ocupat iarăși postul de sub-secretar de Stat al marinei și coloniilor. În timpul legislaturei din 1889 până la 1893, Felix Faure a fost vice-președinte al Camerei. În alegerile din 1893 a fost din nou ales deputat la Havre și în 1894, când se formă ministerul Dupuy, fu numit ministru al marinei. Președintele Republicii Franceze s'a distins și ca scriitor.

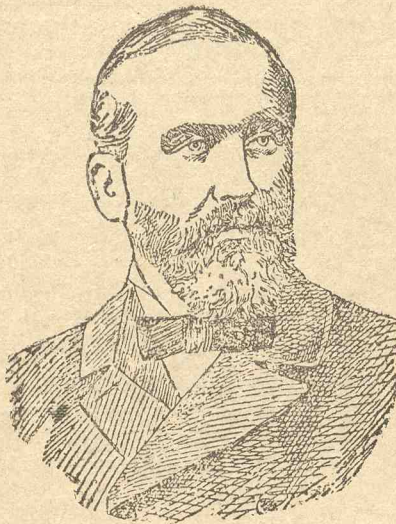
Opera sa „Budgetele Franței și ale principalelor țări din Europa de la 1888 încoace” a fost primită de Academie. Felix Faure era căsătorit și avea două fete. Una e căsătorită. În urma demisiei d-lui Casimir Perier de la președenția Republicii, Felix Faure a fost ales în locul său la 17 Ianuarie 1895. A ocupat dar cea mai înaltă funcțiune în Statul francez timp de patru ani și 18 zile.

* * *

Sâmbătă s'a intrunit la Versailles membrii Camerei și Senatului. Procedându-se la vot au intrunit: D Emile Loubet, Președintele Senatului, 483 de voturi, iar d. Meline, 279.

D. Loubet a fost susținut de toate grupurile republicane socialiste și radicale. D-sa e cunoscut Dreyfusard, așa că afacerea Dreyfus se va termina de astă-dată.

D. Loubet a fost proclamat Președinte al Republicii.

D. Emile Loubet

Iată o biografie detaliată a noului Președinte al Republicii Franceze, d. Emile Loubet, tradusă din „Dictionnaire universel des Contemporains,” pag. 1019.

Născut în Marsane la 31 Decembre 1838 și-a făcut studiile de drept obținând diploma de doctor, și se stabili la Montelimar unde fu ales primarul orașului. În 1876 se prezintă la alegeri cu o profesie de credință republicană și obține 13.295 voturi, fără nici un alt concurent. Intrând în Cameră, se înscrie în stînga republicană. Fu reales apoi la 1877, 1881 și 1885. În 12 Decembre 1887 intră, ca ministru al lucrărilor publice, în cabinetul Tirard.

Nu ținu mult portofoliu, căci la 3 Aprilie 1888 cabinetul demisionă. La remanierea cabinetului Freycinet și la refuzul acestuia de a forma cabinetul, Loubet fu însărcinat de Președintele Republicii, cu care era în relațiuni prietenești, ca să constituie ministerul cu cea mai mare parte din vechii membrii, și luă portofoliul internelor, lăsat de d. Constans (29 Februarie 1892.)

Subt președenția de consiliu a d-lui Loubet cabinetul urmă o politică prietenească față de extrema stîngă. În acest timp izbucni marea grevă de la Carmaux. Timp de două luni, cu toate intervențiile armatei, lucru nu fu reluat. La 18 Octombrie în acel an mai multe interpelări fură adresate d-lui Loubet; ba chiar se propuse un vot de blam. Și stînga și dreapta—cele 2 partide din Cameră—erau supărate pe guvern: una fiind-că guvernul se arată prea puțin prietenos față de greviști, cea-laltă fiind-că guvernul prea susținea greva. Se institui atunci o comisie de arbitragiu și d. Loubet făcu parte din acea comisie. Se dete o sentință stipulându-se reînceperea lucrului — afară pentru acei greviști cari au fost condamnați de Tribunale pentru violențe. Nimeni nu primi însă această excepție, și guvernul fu nevoit a grația pe toți lucrătorii condamnați. Se reîncepu lucrul în mijlocul cântecelor revoluționare și mai multe demonstrațiuni se făcură la Lyon și alte centre industriale. În cursul acestei agitațiuni, la 8 Noembrie, se petrecu atentatul anarchist din Paris. La porțile biroului companiei din Carmaux se găsi o bombă, care, fiind transportată la comisariatul de poliție, produse o explozie îngrozitoare făcând 5 victime.

În aceea zi, în mijlocul emoției generale, se făcu o interpelare la Cameră și guver-

nul obținu un vot de încredere prin 359 voturi contra 94. Guvernul luă măsuri riguroase contra socialistilor și anarhiștilor și depuse un proiect de lege pentru restrîngerea drepturilor presei de a ațâța la răscoală, care se votă la 18 Noembrie. Zece zile în urmă, ancheta în afacerea Panama servi pentru a răsturna Cabinetul Loubet.

Rămas primar al orașelului Montelimar a fost ales președinte apoi al Senatului, iar acuma îi s'a încredințat cea mai mare misiune în Republica Franceză: Președenția

Cunoscut ca om de o justetă ireproșabilă; ca mare patriot, Franța a primit cu o vie satisfacțiune rezultatul importantului vot de Sâmbătă 6(18) Februarie.

D. Meline

Candidatul căzut, susținut de monarchiști și clericali

CUVINTE EPIGRAMATICE

Pentru soția unui profesor

Doamna'i c'un străin pe stradă...
Lucrul se înțelege ușor:
In concediu e barbatul
Iar străinul... loc-șitor.

SIGFRID-IAȘI

IDEI ȘI SENSAȚIUNI

* * Un bătrîn era lingă mine la cafeneaua Riche. Tîrziu, cînd chelnerul îl văzuse, îl întrebă ce dorește.

— Asî dori, răspunse bătrînul, să doresc și eu ceva.

* * Adesea evenimentele mari sunt încredințate oamenilor mici.

* * Răsbunarea săracilor contra boșgaților sunt copilării.

* * Femeele cînd sunt singure cîntă.

* * Un om fără de religione este ca un corp fără suflet.

* * Ce este viața? Usufructul unei grămезi de molecule.

* * În provincie ploaia devine o distracție.

* * Epitete rar — iată marca scriitorilor.

* * Popoarele nu iubesc nici odată pe oamenii drepți și dreptatea, ci iubesc minciuna și pe șarlatani.

Edmond et Jules Goncourt de GÉRARD.

PAȚANIILE LUI GULLIVER

1

Autorul povestește pe scurt primele pricini care l-au făcut să călătorească.—Naufragiază și scapă în not în țara Lilliput.—

El e încătușat și dus în starea aceasta departe de malul mării.

Cu averea mică a tatălui meu și cum eram încă copil, timpul pe care l-am petrecut la școală în Cambridge, a fost pierdut. Am fost dat apoi să învăț meșteșugul chirurgiei la un chirurg faimos în Londra. Aci însă m'am apucat să studiez serios tot ce se cerea de la cine-va care și face planul de a călători. În timpul acesta însă am făcut și studii de medicină, fiind sigur că ele îmi vor fi de nevoie vre-o dată.

Intimplarea a făcut să fiu numit chirurg pe bordul vasului *Rindunica*, unde am stat trei ani de zile. Am făcut în timpul acesta călătoria în Levant și aiurea și am ajuns să mă stabilesc la Londra din nou, unde aveam rude.

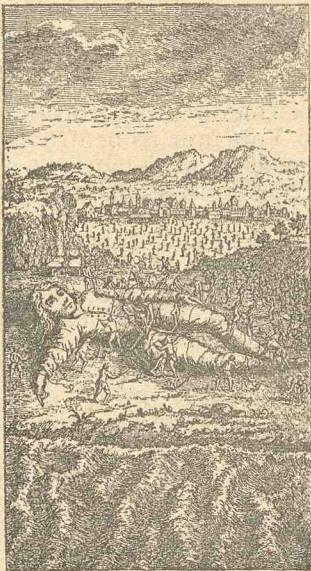
O sumă de alte aventuri—ca înșurătoarea mea și goana dupe un mijloc de trai—ar plictisi poate pe cititor. Aventura de căpetenie însă, pot spune că începe de la 4 Mai 1669, când m'am angajat iarăși pe vasul *Antilopa*, pe care am și părăsit portul Bristol, îndreptându-mă către Marea de Sud.

În călătoria aceasta, trăind pe lângă Indiile orientale, îndurarăm o furtună care ne împinse într-o parte cu totul necunoscută a mării. Doi-spre-zece oameni din echipajul nostru muriseră de prea multă muncă și din pricina hranei rele. La 5 Noembrie, începutul verei în țările acele, marinarii zăriră o stîncă care nu era departe de vasul nostru și de care, din pricina furtunei, ne lovirăm cu atîta putere în cît vasul se scufundă. Șease oameni din echipajiu, din care eram și eu unul, aruncîndu-se la vreme într-o luntre, găsiră mijlocul de a scăpa. Vislarăm aproape trei kilometri, dar în cele din urmă oboseala nu ne mai lăsă să vislăm; sîrșiți de puteri, ne lăsarăm în voia valurilor, cînd, de o dată, un vînt puternic ne răstoarnă luntrea.

Nu știu ce soartă avură tovarășii mei, dar totul mă face să bănuiesc că au perit cu toții; eu înotai la noroc și vîntul mă împingea către pămînt. De mai multe ori lăsaî picioarele în jos fără să dau de fund. Aproape cînd eram gata să-mi ia toată nădejdea, simții că picioarele mele pot călca pe pămînt.

Ajuns la țarm mersei aproape un sfert de poștă fără să dau de vre-o casă sau de vr'o urmă de om, cu toate că această țară era foarte populată. Oboseala, căldura și cite-va înghițituri de rachiū, pe care le băusem cînd am părăsit vasul, mă făcură să mă culc. Mă întinsei pe iarbă, care era foarte moale, și adormii în curînd. Somnul meu dură nouă ore. Deșteptîndu-mă, încercai să mă ridic, dar în zadar. Mă culcasem pe spate; îmi văzui, deșteptîndu-mă, brațele și picioarele prinse de pămînt de-o parte și de alta, părul chiar îmi era legat tot așa. Găsiî chiar cite-va legături foarte subțiri care îmi impresurau corpul. Nu puteam privi de cît în sus; soarele începea

a fi foarte cald și lumina lui cea mare îmi supăra vederea.

Nu mult după deșteptarea mea auzii un zgomot împrejurul meu, dar, așa cum eram, nu puteam vedea de cît soarele. Peste puțin simții mișcîndu-se ce-va pe piciorul meu stîng, și acel ce-va, înaintă încet pe piept și se urcă pînă pe bărbia mea. Care nu mi fu mirarea cînd văzui o figură mică de om, înalt cel mult de-o jumătate de palmă, cu un arc și o săgeată în mînă. În același timp mai văzui încă vre-o patru-zece tot ca cel dintîi. Mă apucaî atunci să scot niște urlete așa de teribile, în cît toți piticii aceia, fugiră care n'otro, înspăimîntați și ciți-va chiar, după cum am aflat în urmă, se răniră foarte grav în săriturile pe care le făcură de pe corpul meu. Totuși ei se întoarseră nu mult după aceea, și unul din ei, care avu îndrăzneala să se apropie atît de mult în cît îmi văzu toată fața, ridică brațele și ochii în semn de admirație, și strigă cu o voce subțirică dar lămurită: *Hekinah Degul!* Cei-l'alți repetară de mai multe ori aceleași vorbe, atunci însă eu nu le-am înțeles. În vremea aceasta, eram foarte mirat, îngrijat, turburat, ca ori-care din dumneavoastră în așa împrejurare.

În sîrșit, făcînd eforturi pentru a mă deslega, avui fericirea să rup legăturile și să scot țăruii care mi țineau brațul drept prins de pămînt; în același timp, printr'o mișcare repede, care mi pricinui oare-care durere, slăbiî puțin legăturile care mi țineau părul prins de partea dreaptă (legături mai subțiri de cît firele mele de păr) așa că mă găsii în stare să fac cu capul oare-care mișcări.

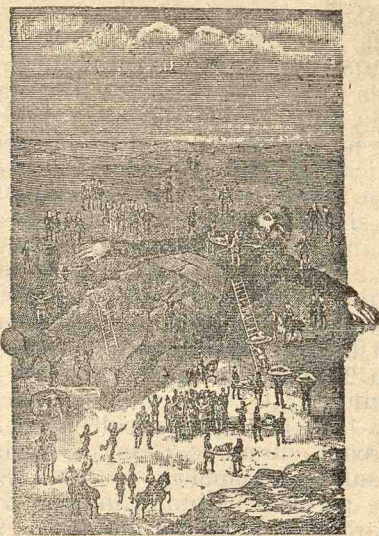
Văzînd acestea, insectele acelea de oameni o rupseră la fugă țîpînd. După ce zgomotul se potoli, unul din ei strigă: *Bolgo donac*, și în același timp mă simții înțepat la mînă de mai mult de o sută de săgeți, ca de o sută de ace. Făcură apoi o altă descărcătură, cum tragem noi bombe în Europa, simții iarăși o sumă de săgeți atingîndu-mă pe corp și pe fața, de și încercam să mi-o acoper cu mînă. Cînd ploaia aceasta de săgeți încetă, mă siliî iar să mă desleg: făcură atunci însă o altă descărcătură, mai mare de cît cea de 'ntîi,

din fericire însă purtam o vestă de piel-, impermeabilă.

Mă gîndii atunci că tot ce aveam mai bun de făcut era să stau cum mă găseam, pînă noaptea, și atunci, încercînd să-mi desleg și brațul stîng, să-mi pot recăpăta libertatea. Dar norocul, îmi păstră altă soartă.

Cînd oamenii ceia văzură că stau liniștit, încetară de a mă săgeta; dar, din sgomotul ce auzeam, înțelesei că numărul lor creștea grozav și la ciți-va pași departe de mine, în dreptul urechiei mele stînge, auzii mai mult de un ceas sgomotul unor oameni care lucrează. Întorcînd puțin capul de partea aceea, văzui o tribună cam de vre-o două palme și jumătate de naltă, pe care patru din oamenii ceia puteau sta și o scară pentru urcat; de acolo, unul dintre ei, care părea a fi un personagiū oare care, îmi ținu un discurs destul de lung, din care eu nu înțelesei nici un cuvînt. Înainte de a începe, strigă de trei ori: *Langro Dehul Sau*. Cuvintele astea fură repetate pe urmă și explicate prin semne, pentru a mă face să le înțeleg. Imediat apoi vre-o cincizeci de oameni veniră de mi tăiară așele care mi țineau legat capul din partea stîngă, așa că putui observa mișcările celui celui ce mi vorbea.

Mi se păru nici tînăr nici bătrîn și puțin mai înalt de cît cei-l'alți trei care l'înșoțeau, din care unul care avea aerul unui pagiu, îi ținea coada mantalei și cei-l'alți doi ședeau de fie-care parte. Din tot discursul lui nu înțelesei nimic de cît că avea aerul de a-mi face o mulțime de amenințări și de făgădueli. Răspunsei în foarte puține cuvinte, adică printr'un număr de semne, arătîndu-mă însă foarte supus, ridicînd brațul și ochii către soare, ca pentru a l'lua de martor că muream de foame. Mi era într'adevăr o foame așa de mare, în cît nu mă putui opri de a nu arăta nerăbdarea, ducîndu-mi foarte des degetul la gură, pentru a l'face să înțeleagă că aveam nevoie de hrană.

Hurgo (așa îl chema pe un mare senior dintre ei, cum am aflat mai tîrziu) mă înțelese foarte bine. Se dete jos de pe tribună și porunci ca mai multe scări să fie puse pe lângă mine, scări pe care mai mult de o sută de oameni se îndreptară către gura mea, ducînd coșuri pline cu de-ale mîncării. Băgai de seamă că era carne de mai multe feluri de animale, dar nu le putui deosebi prin gust. Îmi deteră însă toate mîncările, arătîndu-se din ce în ce mai mi-

rați și mai plini de admirație din pricina staturii și poștei mele de mîncare. Făcînd apoi un alt semn pentru a-i face să înțeleagă că mi era sete, cum, se vede, erau oamenii inteligenți, înțeleseră numai de cît și ridicară pe mine și l' rostogoliră pînă la gura mea cel mai mare butoiu cu vin pe care l' aveau și l' destupară: îl băui dintr'o singură înghițitură și cu multă plăcere. Mi se mai aduse un alt butoiș mai mic pe care de asemenea îl băui și făcui mai multe semne pentru a le cere alte butoișe.

(Va urma).

O SCRISOARE

Publicăm, în trecut, o scrisoare ce primim de la unul din mulții învățători, abonați ai publicației noastre. Ea dă dovadă de modul cum «Foia Populară» e primită în cercul luminătorilor poporului.

Onor. Domnule Director,

Sînt c' deosebită satisfacție că mă pot număra și eu printre abonații și cititorii prea dragălasei publicații enciclopedice «Foia Populară», ce cu onoare dirijați. Abonamentul meu expirînd, vă rog să bine-voiți a mă înscrie din nou și pe anul acesta între abonații d-voastră. Vă aduc cu toată inima mulțumirele și tributul meu de recunoștință pentru regulata expediere a revistei și pentru frumoasele impresii și noi cunoștințe ce mi-a procurat citirea ei. Revistei, care pășeste în al doilea an, îi fac toate urările de bine, dorindu-i durată lungă și toate succesele.

Respectuoasă salutare,

C. LEONTE,

Învățător, com. Cavadinesti, jud. Covurlui.

Știri financiare-economice

*** În săptămâna trecută operațiile la bursă au fost mai active. Progresele realizate de rente sunt simțitoare. Amortibilele 1881 fac 102 jum. iar cele din 1892 și 1893 au atins 102. În grupul rentelor de 4 la sută, urcarea este generală; mai ales cele din 1898 au ajuns la 94 și un sf. Scrisurile funciare nu mai puțin se mențin în o situație cât se poate de favorabilă. Ruralele 5 la sută au trecut de la 100%, la 100 și jum. ruralele 4 la sută de la 91 și jum. la 91%. Urbanele de București fac 98 și jum. față cu 97% în săptămîna trecută, iar cele de Iași 94 și jum. față cu 94. Printre acțiuni notăm în urcare Băncile naționale de la 2845 la 2860. Naționala de la 540 la 550, căile ferate și tramvaile de la 1200 la 1250. Băncile agricole își mențin aproape cursul lor; ele au variat în cursul săptămînei de la 376 la 380.

În ce privește acțiunile în scădere, înregistrăm: construcțiunile de la 94 la 88; Băncile de scompt de la 342 la 337; și fabricile Unite-Romine de la 160 la 140.

*** Starea semănăturilor noastre începe să producă îngrijiri vii din cauza vremii uscate. Ploaia căzută în noaptea trecută, pare a fi fost locală numai.

*** În străinătate, situațiunea agricolă se menține în aceleași bune condițiuni ca la începutul anului. Speranțele din Argentina în privința unei recolte abundente se realizează și producțiunea întrece chiar prevederile

CONFERINȚELE DE LA ATENEU

Joi 4 Febr. Conferința d-lui Lupu Antonescu, despre *Mama în literatura română*.

Sentimentul matern e nota principală, zice conferențiarul, sau una din cele mai de seamă din multele sentimente care își au viața în sinul unei națiuni. El vîou cerceta în cadrul națiunii române, și anume în ciclul literaturii noastre. Voiți împărți pentru aceasta literatura noastră în două epoce: I-a, literatura poporană, și a II-a, literatura modernă.

I-a. Poporul nostru—care alt popor încă? — se prezintă cu două fețe cu totul deosebite. La început poporul român nu există pentru istorie. Numai cu secolul nostru el începe să trăiască și să fie luat în seamă de păturile supra-puse. În această prima epocă literară, mama se prezintă în două feluri: mama eroică și mama caznică.

Mama eroică e veșnic lîngă fiul ei: la veselie ca și la durere, la glorie ca și la infringere. În legendele noastre avem exemple de mame eroice. Conferențiarul citează mai multe din aceste legende. Mama domestică (așa i-a zis conferențiarul) joacă în cele mai multe ori, dacă nu un rol naiv, un rol de martiră. Mai în tot-d'a-una flăcăul e dus departe, la muncă sau la haiducie, iar mama rămîne singură. La un moment sosesc niște străini—turci de obicei.—Ei o întrebă de fiu—pe unde-i dus, că îi sunt prieteni și că ar vrea să-l vadă. Une-ori mama le spune—și atunci fiul e pierdut—alte ori ea nu se lasă să fie înșelată și nu cedează—dar amenințările de moarte ale bandiților o silesc să mărturisească în cele din urmă.

Afară de aceste două feluri de mamă mai e mama în calitate de soacră.

Din bună, blîndă—ea devine pîmasă, gilcevitoare—și ucigașă. Și în acest caz, în legende, vedem pe flăcău dus departe—la miliție sau la muncă. Mama rămîne cu nora acasă. Atunci, egoistă, știind că fiul nu-i aparține în întregime, că inima lui e împărțită, își maltratează nora, o închide într'un beciu—unde, în cele mai multe ori, moare.

O legendă care merită să fie povestită ne explică mai bine acest caracter:

Fiul plecase la miliție. Mama și nora au rămas acasă. Cum nu-și putea suferi nora, mama într'o noapte o acuză de adulter, și auzind zgomote în beciu—o trimite—o silește mai bine zis, să se ducă în beciu, cu o funie și să spînzure pe vinovat—crezîndu-l fără îndoială amantul norei.

Nora se supune și îndeplinește ordinul.

Dar ce se descoperise a doua zi? Uciful n'a fost de cît flăcăul, care întorcîndu-se de departe a intrat în beciu... să se răcorească:

*Căci de mult de cînd plecase
Vin în gură nu băgase.*

Pe ce se întemează însă acest sentiment matern, care o împinge la astfel de banalități. În prima linie e trebuința copilului de a fi protejat, și în a doua e însă-și conștiința naturii noas-

tre, că copiii noștri nu sunt de cît un fel de noi înșine. Mai toate legendele noastre sunt referitoare la mama, la sentimentul matern. Flăcăii sunt minđrii de mama lor:

*«Mîndră mamă am avut
Frumos flăcău a făcut!»*

De blestemele mamei se ferește flăcăul.

Să trecem acum la literatura modernă.

Ea începe odată cu secolul nostru. Scriitorii e se pot împărți în două serii: cei bătrîni cari s'au stîns pînă la 70, și cei tineri de azi. Cei d'întîi sunt oameni politici, ei au urmarit democratizarea societății—independența.

Pentru ei familia cea mică era neglijată. Patria era totul, *mama Patrie* ia locul mamei naturale. Așa se explică legendele patriotice ale lui Bolintineanu, Alexandri, etc.

Cu toate acestea și ei au cite-va bucăți literare, în care sentimentul matern e divinizat. Așa sînt: «*Glas de stele*» (Alexandri), *Mama lui Ștefan cel Mare* (Bolintineanu) și o mică poezie, un cap de operă—a lui Deparațianu intitulată:

MAMA!

Terău trăi sărman—trei copii și'o mamă.

Și pîine: un singur codru într'o măhramă!

Mama 'l frînge 'n două, și dele pe rînd

La fiește-care cite-o pîrticea.

— Mamă, atunci copiii ziseră plîngînd,

Tie ce-ți rămîine?

— Voi, răspuse ea!

Cei tineri sunt mai productivi în acest sentiment matern. Ast-fel e *la I-coană* a d-lui Vlahuța. Nici o mamă, zice d. Antonescu, nu s'a rugat mai călduros și mai simțitor, ca *mama* lui Vlahuța. La Coșbuc—unde nota caracteristică e cea țărănească, în *Moartea lui Fulger*, găsim acest sentiment.

Dintre poezii tineri, cel d'întîi care închină versurile sale mamei, e Duiliu Zamfirescu. După dînsul Vlahuța face acelaș lucru, zice conferențiarul.

Ca să termin, voiți reamîniți cuvintele sublimei noastre mame a tuturor, *mama* rîniților: Carmen Sylva: «Ce cuvînt e mai dulce și mai blînd de cît mamă!»

Am dat pe larg această conferință, socotînd-o ca un studiu interesant.

Poate că ea să deștepte în multe inimi, sentimentul matern, care—mi-e groază să recunosc—s'a înecat în valuri de uitare! Și dacă mi-e permis, adaug și eu, pentru încheiere, niște versuri cunoscute de unii, necunoscute de alții:

Allons enfants, douces chimères,

Rêve menteur que nous charmes;

Vous n'aimez jamais vos mères

Autant qu'elles vous ont aimé!)

F. OMER.

1) Haide! copii, chimere dulci,

Vis mincinos care ne 'ncantați;

Nu veți jubi nici odată pe mamele voastre

Atît cît v'au iubit ele.

CRONICA EVENIMENTELOR

DIN TARĂ

Răscoalele țărănești s'au potolit cu totul. Ele au avut ca consecință espulzarea câtor-va streini. S'au espulzat până acum cinci lucrători precum și d. Sache Petreanu, administratorul ziarului „Adevărul”. Se crede că se vor mai espulza și câțiva gazetari străini. — Celebra noastră artistă Elena Theodorini, culege aplauze nesfârșite în orașele de provincie. În Galați, cu ocazia reprezentării «*Giocondei*», i s'au făcut ovățiuni bine meritate. — Duminecă 7 cor. s'a făcut înmormintarea regretatului deputat de Prahova, Alexandru Scorțeanu. — Pedepsa de un a Sub-Locot. Burchi Panait din reg. 8 călărași, condamnat de Consiliul de Răsboi al corpului IV de armată, pentru faptul de lipsă de la corp fără permisie, s'a redus la 6 luni de închisoare. — Compatrioata noastră artistă, Agata Bărsescu, e declarată în stare de faliment de tribunalele din Viena, pentru că nu mai poate să plătească datorii, care se urcă la 50 de mii de lei.

DIN STRAINATATE

O criză ministerială în Austria s'a ivit zilele din urmă. Primul ministru Banffy și-a dat demisia. Se asiguă că Fejervary va forma noul cabinet. — Președintele republicii franceze Felix Faure a încetat din viață Joi 4 cor. în urma unui atac de apoplexie. În locul s'a ales d. Emile Loubet președintele Senatului. — Relativ la afacerea Dreyfus iată câte-vă amănunte: Procesul de guvern ca procesul de revisuire să fie judecate de secțiile unite ale Curții de Casație, a fost votat de Cameră. Președintele secției criminale a Curții de Casație a dat ordonanța prin care se închide ancheta în afacerea Dreyfus: Procurorul general Manau a început a face rechizitorul, cerind anularea procesului de 1894 în care a fost condamnat Dreyfus.

JOCURI DISTRACTIVE

Aritmograf de Al. Țili-Motzane, Ghimpați

10. 21. 3. 20. 2. 19. 21. fluviu în Asia
18. 2. 15. 15. poet popular Român
7. 15. 8. 7. 2. țară în Asia
14. 7. 6. 5. 2. 12. 2. 6. 5. 10. nume bărbătesc
10. 7. 23. 10. 15. 10. 12. un calificativ (invers)
15. 2. 23. 2. 20. 10. 33. 25. nume strein
7. 20. 21. 2. 14. un popor (invers)
8. 21. 14. 7. 19. 20. 21. nume bărbătesc
10. 20. 2. 15. 14. scriitor Francez.

Inițialele citite de sus în jos ne dau numele unui poet grec; finalele citite de jos în sus ne dau numele unui vechiu poet Român.

Șaradă de A. Cernea R.-Vilcea

Șarada ce va propun
Trei părți tocmai o compun;
Partea întâia de țî căta
Nume propriu veți afla,
Iar a doua, cu migală,
Veți găsi chiar o vocală.
Pentru-a treia parte, zeii,
Nu e lucru tocmai greu,
Este, vezi, mă dau de gol,
E-o monedă, galben, pol
Totul ne dă nu cuvint
De oraș de pe pământ.

Deslegările se primesc pînă la 20 Februarie. Se acordă 2 premii.

BIBLIOGRAFII

Talentul nostru confrate, d. Gh. Niculescu, edactor la *Voința Națională*, autorul opere «De-

putații noștri», a pus sub presă un volum de tot interesul: «Academicianii noștri».

D. Niculescu, pe lângă biografiile și portretele tuturor academicianilor de la fundația Academiei, va mai da un istoric al acelei înalte instituțiuni, precum și diferitele legi și regulamente privitoare.

Opera distinsului nostru confrate e așteptată cu multă încredere.

* * *

Domnul I. Niculescu-Răstoacă, a dat la iveală un mic volum intitulat „*Sfîrșitu lunei*” farsă într'un act.

Se găsește depusă la toate librăriile cu prețu de 50 bani.

PREMII EXTRA ORDINARE

Facem apel călduros la stimații noștri cititori și abonați—și în special la stimatele și gentilele noastre cititoare și abonate—a ne da tot concursul binevoitor, procurîndu-ne în cercul amicilor și rudelor d-lor abonați noi.

Nu mai ast-fel vom putea progresa cît ma mult, pentru plăcerea tuturor.

Pe lângă recunoștința ce vom păstra acelor cari ne vor procura abonați vom acorda și următoarele premii, trimise franco la domiciliu.

a) Celor cari ne procură 2 abonamente, un elegant volum legat în pinză roșie „*Poesiile unei Regine*”

b) Celor cari ne procură 5 abonamente, o colecție a anului 1898.

c) Celor cari ne procură 10 abonamente, un abonament gratis pe 1899 și un volum „*Poesiile unei Regine*” legat în pinză.

d) Celor cari ne procură 15 abonamente, un abonament gratis pe 1899, o colecție a anului 1898, plus o elegantă cutie ca parfum.

e) Celor cari ne procură 20 de abonamente un frumos serviciu de scris în valoare de 30 lei plus un abonament gratuit.

Credem că prietenii acestei publicațiuni vor face tot posibilul a ne îndatora, rămîndu-le la rîndu-ne, ca totul obligați.

Ajunge puțină bună-voință și stărnință ca toți amicii d-lor, față de efortinătatea «Foaii Populare» și bogatul ei coprin, să se aboneze cu plăcere

Se înțele e că prin abonamente înțelege m trimiterca costului înainte.

Deslegători Aritmografului din No. 4

Aritmografu din No. 4 a fost deslegat ast-fel: literile din mijloc au dat titlul publicației noastre «Foia Populară».

Au deslegat exact d-nele și d-rele: Enigma loco; Signorina Ermina Ricco. Giurgiu; Thythy, Giurgiu; Domnica I. Roșianu, Pitești; Iosefina I. Ionescu, studentă, loco; D-na Despina I. Balaban, Galați; Marița Ilie Antonescu, Zimnicea; D-rele Elena Constantinescu, Angela Ștefănescu și Valeria Berceanu, Caramurat; Eleonora B. Popescu, Rimniceni; Violette, Giurgiu; D-ra Erma Mateescu, învățătoare, Stroești; D-ra Eleonora I. Tomescu, loco.

D-nii Grigore Lăzărescu, R.-Sărat; N. Ghiambașul, Bârlad; Victor Abeles, Ștefănești; Ilie Tecucianu, Bârlad; Phoebus-Alite, R.-Sărat; S. Grünberg, Iași; G. Georgiadi, pictor, loco; Vecinii, loco; Grigore Ivăncianu, Ploești; Gh. I. Rădașanu, Broscăuți; P. Paulescu, R.-Sărat; Lascu C. Dumitru, Zimnicea; N. C. Teodorescu, Stroești; Raul A. Sommer, Brăila; George Colgiu, Caramurat; Dimitrie D. Friedman, Constanța; Iero-Lyr, R.-Sărat; D'Antan Rimer R.-Sărat; Don Joan, Bârlad; C. Popescu, T.-Jiu; Ionel Dumitriu, Giurgiu; N. Zăuleanu, Craiova; Danică Pandele, Giurgiu; Ruy Blas, loco; Paul Dănescu, Brăila; Gepingel Ocna, loco; B. C. Iordănescu, Pitești; Vasile D. Enăceanu, elev, Brăila; Mimilescu R.-Sărat; Gogu N. Mihăilescu, Iași; Sarchis D. Moyssa, Panciu; Al. Părvulescu, Udupu; C. N. Hagi-Ilie; student, loco; N. Drăgoșescu, învățător, Costești; Al. Țili-Motzane, Ghimpați; D. Grigorescu, Insti-

tutul Meteorologic, loco; Azch. L. Main, Brăila; Ștefan N. Gheorghiu, Ploești; Tip, loco; Avedic G. Șahim, Giurgiu; Șt. Ionescu, com. Aliman; Nicu G. Caramfil, Brăila; Mihail G. Ionescu, Ploești și Năsturel, Târgoviște.

Premiile, constând din 3 volume «Poesiile unei regine» au fost câștigate de d-ra Marița Ilie Antonescu, Zimnicea și d-nii Victor Abeles, Ștefănești și Avedic Șahim Giurgiu, cari sunt rugați a ne scri adresele exacte spre a le trimite premiul

POȘTA REDACȚIEI

Rezia. În No. acesta începem „Pășaniile lui Guilliver” așa că, pentru 8—10 numere, avem materie ca foliole. Dacă vreți a o traduce și a ne-o trimete, tant mi ux, dacă nu, bucăți scurte. —Gr. A. Const. S'au primit. Da. —Gal. Cu regret, nu. —Pedro. De ce nu trimiteți, ca altă dată, tot bucăți traduse? Aveți atât talent. —Salvioni. Nu. Cu toată bună-voința. —Pierro. Nu ne puteți procura un portret (după tipar) și biografia lui Koerner ca să'l dăm la scriitorii noștri? Ar fi mai nimerit. —Sfinx. Nu s' poate. —Atel O'Div. E bună, dar vrem să avem la toate numele scriitorului original. —Gr. Lăzărescu. Se vor publica. —S. C. Horia. Da, din ele. —Elsa. Din ce în ce mai bine. Scriți mereu. —Lola Caratai. Cu regret, nu. E draguță, dar lipsită de stil. —Josefina. Nu. —S. Ștefan. Nu. —I. Berk. Const. Nu merge. —C. Nuteș. E ceva... Attele. —G. Ger. Da, la timp. —Celorlalți în No. viitor.

BANCA AGRICOLA

Convocare

D-nii acționari ai Băncii Agricole sunt convocați, conform art. 52 și 55 din statute, în adunare generală ordinară, în ziua de 14 Februarie 1899, la orele 2 p. m. în salonul Bailor Eforiei.

Pentru a putea lua parte la adunarea generală, d-nii acționari trebuie să depună acțiunile la sediul Băncii, palatul Bailor Eforiei, cu începere de la publicarea prezentei și pînă la 9 Februarie 1899 inclusiv, la orele 5 seara.

Ori-ce depunere după această dată, nu se mai primește.

Adunarea se consideră constituită, fiind prezenti 100 de acționari și reprezentînd o treimă din capital.

Dacă la 14 Februarie nu s'ar întruni numărul și capitalul prevăzute mai sus, adunarea se va întruni la 18 Februarie, la aceeași oră și în același local, cînd se va lucra, ori cît ar numărul acționarilor prezenti și capitalul reprezentat.

Patru acțiuni dau drept la un vot.

Nimeni nu poate avea mai mult de 20 voturi pentru sine și 20 voturi ca mandatar, ori-care ar fi numărul mandanților săi.

Cestiunile la ordinea zilei sunt:

1) Aprobarea bilanțului, după ce se va asculta raportul consiliului de administrație și raportul consiliului de cenzori;

2) Descărcarea consiliului de administrație de gestiunea sa;

3) Decisiunile adunărei generale asupra unui divident de împărțit; și

4) Alegerea nouilor cenzori și supleanți pentru anul 1899.

Atii cenzori cît și supleanții pot fi realesi conform art. 49 din statute. DIRECȚIUNEA.

LA GRANDE ENCYCLOPEDIE

La Direction de la Grande Encyclopedie nous prie d'avisers les nombreux souscripteurs de cet intéressant ouvrage, que l'expédition du 24-ème volume a destination pour la Roumanie partira dans les premiers jours de la semaine prochaine.

